

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1320/2021
15.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвоката Аните Нуховић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.91/20 од 10.02.2021. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 146/21 од 20.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.12.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвоката Аните Нуховић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.91/20 од 10.02.2021. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 146/21 од 20.09.2021. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници К.бр.91/20 од 10.02.2021. године, између осталих, окривљени АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД су оглашени кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и изречене су им условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци и одређено је да се исте неће извршити уколико окривљени за време проверавања од по 2 (две) године рачунајући од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени су обавезани да на име паушала уплате буџету Републике Србије износе од по 25.000,00 динара сваки, а у року од 15 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Одређено је да трошкови кривичног поступка солидарно падају на терет окривљених, а о висини истих суд ће одлучити посебним решењем у складу са одредбом члана 262. став 2.

ЗКП. Оштећени ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж1 146/21 од 20.09.2021. године одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвоката Аните Нуховић и жалба браниоца окривљеног ИИ, адвоката Милунке Арсић, па је потврђена пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.91/20 од 10.02.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвокат Анита Нуховић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд „усвоји захтев, укине оспорене пресуде и донесе ослобађајућу пресуду за окривљене, те да окривљенима накнади трошкове за састављање захтева за заштиту законитости од стране адвоката – браниоца у износу од 135.000,00 динара“. Исти бранилац поднела је и благовремену допуну захтева за заштиту законитости због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП у вези члана 112. став 22. и члана 344. КЗ, са истим предлогом као у захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљених у поднетом захтеву истиче да је суд прекорачио оптужбу тиме што је додавањем у изреку побијане правноснажне пресуде речи „а окривљени идући за њим одвалили дрвена врата према котлари, сустигавши оштећеног ЗЗ, који је критичном приликом задобио телесну повреду у виду огреботине на левој ноzi, дужине 1 цм која је била лаке природе,, и изостављањем радњи окривљених ББ, ДД и АА везано за радње ударања овог оштећеног и гађања истог сатаром, фактички све окривљене огласио кривим за нову заједничку криминалну активност за коју они нису оптужени и то да су сви окривљени заједнички нанели лаку телесну повреду оштећеном ЗЗ, док је у оптужном предлогу јавног тужиоца наведено да су оштећеног ЗЗ када су га стигли према котлари, ударили и то окривљени ББ ногом у пределу грудног коша, окривљени ДД шамаром по лицу, а окривљени АА гађао са сатаром и погодио у пределу леве ноге и нанео му телесну повреду у виду огреботине на левој ноzi дужине 1 цм која је била лаке природе, при чему окривљенима ВВ и ГГ оптужним предлогом није било стављено на терет да су телесно повредили овог оштећеног. Поред тога, по ставу браниоца окривљених, до прекорачења оптужбе дошло је и због

тога што је у оптужном предлогу јавног тужиоца наведено да су окривљени у раније поремећеним односима били само са окривљеним ИИ, док је суд у изреци пресуде додао ранију поремећеност односа окривљених и са оштећеним ЗЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

По налажењу Врховног касационог суда, наведеним изменама у побијаној правноснажној пресуди чињеничног описа кривичног дела из оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Новом Пазару, Одељење у Сјеници КТО.бр.14/16(КТ.бр.239/15) од 25.02.2016. године, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД из разлога јер се правноснажна пресуда односи на иста лица и на кривично дело за које су оптужени – кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ. Наиме, оптужним актом јавног тужиоца је окривљенима, између осталог, било стављено на терет да су идући за оштећеним ЗЗ одвалили дрвена врата према котлари и сустигли овог оштећеног, а првостепени суд је у изреци пресуде изменама у погледу изостављања радњи које су стављене на терет окривљенима ББ, ДД и АА везано за ударање оштећеног ЗЗ и гађање истог сатаром и изменама у погледу раније поремећених односа окривљених, само ускладио чињенични опис кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, крећући се при томе у оквиру оптужног акта јавног тужиоца, при чему су битна обележја бића кривичног дела иста и у оптужном акту јавног тужиоца и у изреци пресуде, а окривљени нису оглашени кривим за више криминалних активности и већу криминалну вољу (већу „криминалну количину“) од оне за коју су оптужени, нити су наведене измене извршене на штету окривљених, при чему из изреке правноснажне пресуде не произилази да је суд огласио кривим све окривљене да су заједнички нанели лаку телесну повреду оштећеном ЗЗ, како то неосновано у захтеву истиче бранилац окривљених, обзиром да је у изреци пресуде само наведено да је оштећени ЗЗ критичном приликом задобио телесну повреду. Дакле, како је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, то су у конкретном случају неосновани наводи браниоца окривљених којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога, по оцени овога суда, као неосновани су оцењени и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да се осуђујућа пресуда заснива на незаконитим доказима и то на исказима сведока ЈЈ, ЖЖ,

КК и ЛЛ, који су дати пред ОЈТ у Новом Пазару, Одељење у Сјеници, а при којим исказима су наведени сведоци остали и при њиховом испитивању од стране суда на главном претресу, а суд се након укидања прве првостепене пресуде по ставу браниоца незаконито на основу члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП упознао са садржином исказа наведених сведока са главног претреса. Као разлог незаконитости наведених доказа, бранилац окривљених наводи да како при испитивању наведених сведока код јавног тужиоца нису присуствовали окривљени, јер их поступајући јавни тужилац није позвао, а што је био дужан да учини на основу члана 300. став 1. ЗКП, те како суд приликом испитивања наведених сведока на главном претресу није отклонио ову незаконитост, јер није упознао окривљене са садржином раније датих исказа сведока који су при испитивању на главном претресу само остали при њиховим исказима датим пред јавним тужиоцем, то стога суд, по ставу браниоца није могао да се на основу члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП упозна са садржином исказа наведених сведока са главног претреса, јер иста по браниоцу у конкретном случају ни не постоји.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених су неосновани из разлога јер чињеница да је испитивање сведока ЈЈ, ЖЖ, КК и ЛЛ у истрази обављено без присуства окривљених и њихових бранилаца, по оцени овога суда, не представља разлог за издвајање из списка предмета записника о њиховом испитивању. Ово са разлога јер је у питању недостатак који се може отклонити на главном претресу непосредним испитивањем сведока, а што је у конкретном случају у овом кривичном поступку и учињено непосредним испитивањем на главном претресу од 25.10.2019. године сведока ЈЈ, ЖЖ и ЛЛ, а на главном претресу од 31.10.2019. године и сведока КК, где су се наведени сведоци, у присуству окривљених и њихових бранилаца, изјаснили да у свему остају при својим исказима датим пред јавним тужиоцем, при чему су се и додатно изјашњавали о критичном догађају и одговарали на питања окривљених и њихових бранилаца, а суд се на главном претресу одржаном дана 29.12.2020. године на сагласан предлог странака, на основу одредбе члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП, упознао са садржином записника о главним претресима од 25.10.2019. године и 31.10.2019. године, а што произилази из списка предмета. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказе на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога у овом делу није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Осим тога, по оцени овога суда, као неосновани су оцењени и наводи захтева браниоца окривљених у делу у којем као незаконито прибављен доказ на којем је заснована побијана осуђујућа пресуда означава исказ сведока ЉЉ, полицијског службеника ПС ..., истицањем да суд није имао законску могућност да по службеној дужности, без предлога странака, испита сведока ЉЉ везано за видео снимак са пекаре „...“, из разлога јер је то супротно одредбама члана 15. ЗКП, будући да је извођење доказа по службеној дужности изузетак, а не правило и то само у случају ако суд није у могућности да отклони нејасноће.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљених – адвоката Аните Нуховић били су предмет разматрања Вишег суда у Новом Пазару који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против

првостепене пресуде Основног суда у Сјеници К.бр.91/20 од 10.02.2021. године. Виши суд у Новом Пазару као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 5 другостепене пресуде Кж1 146/21 од 20.09.2021. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Такође, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених у делу у којем указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП у вези члана 25, члана 33, члана 112. став 22. и члана 344. КЗ, истицањем да како чињенични опис радњи окривљених дат у оптужном предлогу јавног тужиоца и изреци осуђујуће пресуде не садржи све елементе кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, то стога дело за које су окривљени оптужени и правноснажно оглашени кривим није кривично дело, те је суд огласивши окривљене кривим за предметно кривично дело у конкретном случају повредио одредбе чланова 25, 33, 112. став 22. и 344. КЗ. Наиме, по ставу браниоца окривљених, из чињеничног описа кривичног дела, датог у оптужном акту јавног тужиоца и изреци осуђујуће пресуде, произилази да су вршење насиља и агресиван став од стране окривљених усмерени према тачно одређеном лицу и то оштећеном ЗЗ са циљем да истог телесно повреди, а не и према неодређеном броју неидентификованих лица, а што је неопходно за постојање предметног кривичног дела, те да је и умишљај окривљених за вршење насиља усмерен на тачно одређено лице, а не са циљем да се ремети јавни ред и мир или да се угрози спокојство грађана, при чему нису наведени елементи саизвршилаштва у смислу члана 33. КЗ, јер чињенични опис кривичног дела не садржи индивидуализоване радње сваког од окривљених појединачно којима су они допринели да се изврши предметно кривично дело са свешћу о њиховом заједничком деловању. Поред тога, бранилац окривљених наводи и да, иако је у конкретном случају у питању квалификовани облик кривичног дела насилничко понашање из члана 344. КЗ, у изреци пресуде није потпуно описана квалификаторна околност и то да је кривично дело извршено у саставу групе, јер нису наведени сви битни елементи групе у смислу члана 112. став 22. КЗ пошто нису наведени елементи да су се окривљени као припадници групе интересно повезали ради трајног или повремениог вршења кривичних дела и којих.

Одредбом члана 33. Кривичног законика је прописано да ако више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврше кривично дело или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела, свако од њих казниће се казном прописаном за то дело.

Основни облик кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика чини лице које grubим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир. Ставом 2. истог члана је прописан квалификовани облик овог кривичног дела - ако је дело из става 1. овог члана извршено у групи или је при извршењу дела неком лицу нанесена лака телесна повреда или је дошло до тешког понижавања грађана.

Из законског описа бића кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ произилази да су битна обележја овог кривичног дела - радња извршења која се може састојати у предузимању неке од алтернативно предвиђених делатности: грубом вређању, злостављању другог, вршењу насиља према другом, изазивању туче, дрском или безобзирном понашању и последица дела која се може састојати или у значајнијем угрожавању спокојства грађана или у тежем ремећењу јавног реда и мира. Квалификовани облик овог кривичног дела (став 2.), између осталог, постоји када је при извршењу основног облика дела из става 1. члана 344. КЗ неком лицу нанесена лака телесна повреда. Наношење лаке телесне повреде неком лицу као квалификаторна околност постоји када је ова повреда нанета неком лицу приликом вршења насилничког понашања.

Имајући у виду напред наведено, то, по налажењу Врховног касационог суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде јасно и недвосмислено произилази да су у кривичноправним радњама окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД садржана сва битна законска обележја кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које су они правноснажно оглашени кривим, те да је суд у конкретном случају правилно применио одредбе чланова 25. и 344. КЗ. Наиме, окривљени су у време, месту и на начин ближе описан у изреци пресуде, у стању урачунљивости и са умишљајем, предузели радњу извршења кривичног дела која се у конкретном случају састоји у дрском и безобзирном понашању, вршењу насиља према другом и изазивању туче са покојним ММ и окривљеним ИИ и произвели су последицу дела у виду значајнијег угрожавања спокојства присутних грађана и тежег ремећења јавног реда и мира, а у конкретном случају остварена је и квалификаторна околност, а то је да је приликом вршења насилничког понашања нанета лака телесна повреда неком лицу и то у конкретном случају оштећеном ЗЗ и покојном ММ, а и окривљени ВВ и АА су критичном приликом задобили лаке телесне повреде. Поред тога, супротно наводима браниоца окривљених, како из радњи окривљених описаних у изреци правноснажне пресуде недвосмислено произилази да су окривљени АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД учествовањем у радњи извршења са умишљајем заједнички извршили предметно кривично дело, то је суд у конкретном случају правилно нашао да су окривљени поступали као саизвршиоци и сходно томе је правилно применио одредбу члана 33. КЗ.

Осим тога, како, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке пресуде произилази да квалификаторна околност квалификованог облика кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, за које су окривљени правноснажно оглашени кривим, у конкретном случају није да је дело из става 1. овог члана извршено у групи, већ да је при извршењу кривичног дела неком лицу нанесена лака телесна повреда, то стога суд није ни био дужан да у изреци пресуде наведе битне елементе групе у смислу члана 112. став 22. КЗ и у том смислу није повредио одредбу члана 112. став 22. КЗ, а како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљених.

Имајући у виду дакле да окривљени нису оглашени кривим да су кривично дело насилничко понашање из члана 344. КЗ извршили у групи у смислу члана 112. став 22. КЗ, то су следствено томе као неосновани оцењени и наводи захтева браниоца окривљених у делу у којем указује да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног

поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, истицањем да не постоји оптужба овлашћеног тужиоца у односу на групу састављену од окривљених за извршење кривичног дела насилничко понашање из члана 344. КЗ. Стоји чињеница да се у изреци пресуде наводи „делујући у групи“, али из саме изреке пресуде јасно и недвосмислено произилази да у конкретном случају није у питању појам групе у смислу члана 112. став 22. КЗ, већ да се заправо ради о саизвршилаштву окривљених.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наводима браниоца окривљених у захтеву за заштиту законитости и његовој благовременој допуни којима се указује да су окривљени изреком првостепене пресуде оглашени кривим да су кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ извршили истовремено у саставу групе и као саизвршиоци, а које саизвршилаштво окривљених је додато у односу на оптужни предлог јавног тужиоца, а при чему постојање својства припадника групе искључује постојање својства саизвршиоца и обрнуто, се по налажењу овога суда указује на неразумљивост изреке првостепене пресуде, а што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Поред тога, наводи браниоца окривљених којима се указује на нејасне разлоге које је другостепени суд дао у својој одлуци везано за одбијање жалбених навода одбране, би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљених у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљених оценио недозвољеним.

Наводима браниоца окривљених у којима се као незаконит доказ означава видео снимак са пекаре „...“ истицањем да је исти нужно вештачити како би се утврдила његова аутентичност, јер је по мишљењу браниоца наведени видео снимак злонамерно пресниман и селективно скраћен од стране тада поступајућег јавног тужиоца и полицијских службеника ПС Сјеница да би се избегло утврђивање битних чињеница у корист окривљених, се, по налажењу овога суда, не оспорава законитост овог доказа, јер се не наводи ни један конкретан разлог његове незаконитости, односно не наводи се супротно којој законској одредби је исти незаконито прибављен, већ се заправо оспорава аутентичност наведеног видео снимка са пекаре „...“ и оцена суда о прихватљивости овог доказа, као и исказа сведока ЈЛЈ, а у вези са тим и правилност утврђеног чињеничног стања од стране суда, давањем сопствене оцене изведеног доказа која је супротна оцени коју су нижестепени судови дали у својим одлукама, па је стога Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљених и у овом делу оценио недозвољеним.

Осталим наводима у захтеву за заштиту законитости и његовој благовременој допуни којима оспорава постојање умишљаја на страни окривљених да оштећеном ЗЗ заједнички нанесу лаку телесну повреду, те чињеницу да је овај оштећени спорну повреду задобио критичном приликом и да исти има статус оштећеног у овом кривичном предмету, као и утврђење суда у изреци пресуде и њеном образложењу да су окривљени извршили кривично дело насилничко понашање из члана 344. КЗ и да је критичном приликом између свих окривљених дошло до туче, а не само појединих окривљених како је то наведено у оптужном акту јавног тужиоца, по налажењу овога суда, бранилац окривљених заправо оспорава и полемише са утврђеним чињеничним стањем и оценом доказа од стране суда, давањем сопствене оцене изведених доказа и изношењем сопствених чињеничних закључака који су потпуно другачији од оних датих у побијаним правноснажним пресудама, а што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљених, односно њиховог браниоца, па је стога Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљених и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвоката Аните Нуховић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреде закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић